

FORMIGUES

Entre les pedres sumptuàries
de la ciutat monumental
fan les “formigues”, rutinàries,
son quefer dur i social.
Elles, que un dia enamorades
feren de l’Art llur instrument,
ara, per l’obra esclavitzades,
no gosen viure lliurement.
Potser admiren, increïble,
la meravella que han bastit;
miracle màgic, impossible
als ulls mesquins de llur oblit.
O tal vegada la misèria
que, greu, arrastren ran de sol,
fent més feixuga la matèria
no els deixa ja mampendre el vol.
I un any, i altre any, sempre geloses
de l’ordre vell, sense rebulls,
van les “formigues”, poregoses,
cegues, posant-se terra als ulls.

Bernat Artola

Tornaveu

Castelló de la Plana, 1950